

Arrest

nr. 320 766 van 27 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. HADDADI *loco* advocaat M. DOUTREPONT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 februari 2022 België binnen in het bezit van zijn paspoort en verzoekt op 21 februari 2022 om internationale bescherming. Op 24 april 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben. U bent geboren op (...) 1992 in Caracas in het Distrito Capital. U bent homoseksueel. U woonde er in de gemeente Libertador in de wijk Los Magallanes de Catia. Vanaf dat u drie of vier jaar oud was, werd u seksueel en psychologisch misbruikt door uw oom J(...) L(...)

B(...) R(...), die eveneens deel uitmaakte van de revolutionaire colectivo's, de tupamaro's. Toen u elf jaar oud was, vertelde u dit aan uw moeder, maar zij geloofde u niet.

U hebt uw middelbaar onderwijs afgerond. Vervolgens bent u aan uw universitaire studies human resources management begonnen, maar u werkte deze niet af en stopte in 2013 omdat uw oom u belaagde. U deed verschillende jobs als boekhouder maar stopte hier ook mee omwille van de belagingen van uw oom. Uw laatste job was als assistent boekhoudkundige bij G(...) T(...), een onderneming van uw familie waar u werkte vanaf 2010.

U had geen goede band met uw vader. Uw vader zocht wel toenadering en toen u 20 of 21 jaar oud was, had u een gesprek met hem en vertelde u hem over het misbruik. Uw vader confronteerde uw oom, die uw vader hierop bedreigde. Vervolgens werd uw vader vermoord op 8 maart 2013. U besloot dat u niet langer onder hetzelfde dak kon wonen als uw oom en u verhuisde naar Chacao, in het Distrito Capital. Na de dood van uw vader raakte u betrokken bij het LGBT collectief, waarmee jullie betoogden, opkwamen voor de rechten in jullie land en toespraken hield over SOA's en preventie.

Uw problemen begonnen te verergeren. Uw oom ervaarde het als zeer negatief dat er in zijn gezin een opposant was die openlijk homo was waardoor de belagingen erger werden. Op 7 juni 2017 nam u deel aan een betoging. U werd die dag aangevallen door twee mensen op motors. Een van hen sloeg u en duwde u op de grond terwijl er allerlei homofobe scheldwoorden naar u werden geroepen. Vervolgens werd er duidelijk tegen u gezegd dat ze u eindelijk te pakken hadden en u gingen vermoorden. U besloot hierop Venezuela te verlaten.

U verliet Venezuela op 8 juni 2017. U reisde naar Colombia waar u aankwam op 9 juni 2017 en er vervolgens gedurende ongeveer een jaar verbleef. U reisde hierna via Peru door naar Chili, waar u drie jaar verbleef. U reisde hierna met het vliegtuig naar Parijs en arriveerde er op 14 februari 2022. U bracht er drie nachten door, waarop u verder doorreisde naar België, waar u arriveerde op 17 februari 2022. U diende vervolgens een verzoek om internationale bescherming in op 21 februari 2022.

In 2019 werd er nog een familielid van u in Venezuela onderschept door twee colectivo's die vroegen naar u.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u slachtoffer te worden van de colectivo's of van homofobie, u bent immers homoseksueel.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, de overlijdensakte van uw vader, de factuur van uw laatste adres, een klacht dd. 8 juni 2017, uw geboorteakte, een psychologisch rapport, de verklaringen van uw oom en tante met hun identiteitskaarten, uw reisinformatie, uw diploma middelbare school, een tewerkstellingsattest van uw werk in Venezuela, uw arbeidscontract van Chili, uw arbeidscontract van België, attest van het verlies van uw paspoort, uw verblijfsvergunningaanvraag voor Chili, info van Wikipedia, foto's van uw sociale media, foto's van de Pride en een fragment van e-mailverkeer met uw ex-partner.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofd geen bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U geeft aan dat u sinds uw aankomst in België naar de psycholoog gaat omdat u lijdt aan achtervolgingswanen, zenuwen, angsten en heftige emotionele problemen die u ervan weerhouden een normaal leven te leiden (CGVS 1, p. 4). U legt in dit verband ook een psychologisch attest dd. 20 januari 2023 neer. Hierbij moet worden opgemerkt dat dit attest zich volledig baseert op uw verklaringen en de feiten beschreven in dit attest niet overeenkomen met uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud, waardoor de bewijswaarde van dit attest beperkt is (cfr. infra). In dit attest valt nog te lezen dat u reeds 20 sessies psychotherapie hebt gevolgd en uw klinische situatie zeer kwetsbaar is, u nauwelijks praat over uw ervaringen, u lijdt aan diepe angsten, u slaapproblemen heeft, last heeft van nachtmerries en lijdt aan PTSD.

Hoe dan ook werd er tijdens uw persoonlijke onderhoud benadrukt dat u moest aangeven wanneer er zich problemen voordeed of wanneer u nood had aan pauze (CGVS 1, p. 2, p. 4; CGVS 2, p. 2). Er werd u meermaals gevraagd hoe het met u ging, waarbij u iedere keer aangaf dat het goed met u ging, en er werd u gevraagd of u nood had aan een pauze, waarbij u stelde van niet (CGVS 1, p. 2, p. 11; CGVS 2, p. 2, p. 13). Daarnaast werd u tijdens uw beide persoonlijke onderhoud meermaals pauze verleend (CGVS 1, p. 11 en p. 14; CGVS 2, p. 9, p. 13). Verder verklaart u ook alle vragen goed te hebben begrepen (CGVS 1, p. 18; CGVS 2, p. 17) en geeft u bovendien aan alles te hebben kunnen vertellen over de redenen waarom u niet terug naar Venezuela kan (CGVS 2, p. 17).). Bovendien blijkt nergens uit uw persoonlijke onderhoud dat u

niet in staat of bereid was vragen over bepaalde feiten te beantwoorden of dat uit uw antwoorden een significante terughoudendheid kon worden vastgesteld.

Gelet op wat voorafgaat kan er in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid (CGVS2, p. 3). Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (COI Focus Venezuela. Seksuele minderheden en genderminderheden van 12 januari 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_seksuele_en_genderminderheden_20240112.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. LGBT kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door geweld omwille van het feit dat hij/zij behoort tot de LGBT-gemeenschap kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet gegarandeerd is gezien de algemene situatie in Venezuela. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u vervolgd werd vanwege uw geaardheid, dit om onderstaande redenen.

U stelt dat uw oom, die lid was van de Tupamaro's, u begon te belagen omdat u deel uitmaakte van de LGBT bewegingen en openlijk homo en opposant was (CGVS 1, p. 13). U slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat uw oom J(...) L(...) deel uitmaakte van de Tupamaro's. Ondanks dat u tot uw 21ste met hem in hetzelfde huis woonde, weet u niets concreets te vertellen over zijn activiteiten of functie binnen de colectivo's. U weet enkel te vertellen dat deze groepering de controle had in de regio Los Magallanes de Catia en stelt dat u hier geen twijfel over heeft, maar gevraagd hoe u dit dan eigenlijk wist, kan u wel verwijzen naar de dood van uw vader, en stelt u verder heel algemeen dat hij soms plots moest vertrekken wanneer er zich problemen voordeden en dat hij in zijn conversaties de politiek steunde, maar concreet gevraagd op welke andere manier hij de regering dan nog steunde, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p. 4). U weet verder ook niet te vertellen hoe uw oom betrokken is geraakt bij de colectivo's, maar kan slechts vertellen dat u vermoedt dat hij op straat een groep vrienden leerde kennen. Evenmin weet u te vertellen wanneer hij bij de colectivo's betrokken is geraakt, enkel dat u vermoedt dat hij erbij betrokken raakte toen president Chavez aan de macht kwam (CGVS 2, p. 5). Het is bovendien vreemd dat als uw oom daadwerkelijk betrokken was bij de colectivo's, u dit nooit eerder merkte en dit pas duidelijk voor u was toen uw vader werd vermoord (CGVS 2, p. 5), terwijl u met uw oom tot dan toe in hetzelfde huis woonde en hij steeds plots moest vertrekken wanneer er zich problemen voordeden in de regio (CGVS 1, p. 6-7). Hierop

gewezen, werpt u op dat u niet veel thuis was en niet op de hoogte was van zijn leven omdat u zich focuste op uw eigen doelen en persoonlijke zaken (CGVS 2, p. 5). Dat u hier verder echter nooit eerder iets van gemerkt zou hebben, terwijl u dan wel eerder verwees naar het feit dat uw oom zijn macht vertoonde in huis door plots te vertrekken en de regering steunde (CGVS 2, p. 4), is niet aannemelijk. Uw verklaringen over de activiteiten van uw oom kunnen niet overtuigen, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat hij lid was van de Tupamaro's.

U beweert verder dat uw oom J(...) uw vader heeft vermoord (CGVS 2, p. 11). U legt in dat verband wel documenten neer van de dood van uw vader. Echter betreffen dit slechts kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en die eenvoudigweg kunnen worden gemanipuleerd. Bovendien kan hier enkel uit opgemaakt worden dat hij gestorven is door een ernstige hypovolemische shock en interne bloeding en wonde in zijn borstkas door een vuurwapen op 9 maart 2013, hier valt echter niet uit op te maken wie verantwoordelijk is voor zijn dood of in welke omstandigheden zijn dood heeft plaatsgevonden. Het is verder niet aannemelijk dat u niet meer documenten zou kunnen neerleggen over de dood van uw vader. Als hij werkelijk vermoord is kan bijvoorbeeld verwacht worden dat er een politieonderzoek naar zou zijn gebeurd. U stelt zelf dat uw moeder geprobeerd zou hebben om ervoor te zorgen dat de zaak werd onderzocht, maar dat er niet met zekerheid kon worden vastgesteld dat het om uw oom J(...) ging en u daarvoor een klacht zou moeten indienen. Dat er geen politieonderzoek zou zijn verricht naar de moord op uw vader louter omdat de dader niet met zekerheid reeds op voorhand kon worden geïdentificeerd houdt maar weinig steek. Dat in het Venezuela van 2013 de moord op een staatsburger voorts niet onderzocht zou worden door de politie omdat er geen klacht werd ingediend door familie of derden is ook maar weinig aannemelijk. Zelfs indien jullie ook geen aangifte van de moord zouden hebben gedaan – dus los van een eventuele klacht tegen uw oom – dient nog opgemerkt te worden dat nergens uit uw verklaringen over het profiel van uw oom blijkt dat hij over de mogelijkheden zou beschikken om het Venezolaanse staatsapparaat volledig buiten deze moord op een staatsburger te houden. Uw verklaringen hierover doen dan ook ernstig twifelen aan deze moord op uw vader door uw oom.

U bent bovendien niet overtuigend over waarom er uiteindelijk geen klacht is ingediend. U stelt dat u dat zelf niet kon doen omdat u enkel uw versie van de feiten had en dan met hem de confrontatie zou moeten aangaan. Gevraagd waarom de familie van uw vader geen klacht kon indienen, werpt u op dat uw zus leerproblemen heeft en nooit normaal gefunctioneerd heeft, uw halfbroer niets te maken heeft met uw vader en uw moeder opnieuw getrouwd is en als ze een aangifte zou doen, dat zou betekenen dat ze zich tegen J(...) verzet en ze bang is voor hem en ze nooit tegen hem heeft opgetreden (CGVS 2, p. 11-12). Dat uw moeder enerzijds wel geprobeerd zou hebben om te zorgen dat de zaak werd onderzocht, maar anderzijds te bang zou zijn om klacht in te dienen komt ongerijmd over.

U legt verder ook tegenstrijdige verklaringen af over de belagingen door uw oom J(...). U stelt dat de belagingen erger werden nadat u deel begon uit te maken van de LGBTI beweging, wat plaatsvond na de dood van uw vader en nadat u het huis had verlaten in 2013. U stelt dat J(...) u begon te belagen aan de universiteit en aan uw werk, waardoor u hiermee bent moeten stoppen, en linkt dit ook aan uw politieke kant (CGVS 1, p. 7, p. 11, p. 13). Echter gevraagd naar wat er gebeurde na de dood van uw vader, stelt u plots dat het maar gebeurde op kleinere schaal, hij net niet meer verscheen op uw werk en aan de universiteit (CGVS 2, p. 12). Dat u hier geen eenduidige verklaringen over weet af te leggen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de problemen die u had met uw oom.

U nam voorts voorzorgsmaatregelen om te zorgen dat uw oom niet zou weten waar u woonde. U stelt dat u, om naar huis te gaan, een omweg maakte en u buiten de metro nog andere transportmiddelen gebruikte om dan pas thuis afgezet te worden om er op die manier voor te zorgen dat uw oom niet exact zou weten waar u woonde (CGVS 2, p. 10). Als uw oom u echter overal wist terug te vinden wanneer u afsprak met mensen of wanneer u van werk veranderde, ondanks de veiligheidsmaatregelen die u nam (CGVS 2, p. 10), is het geenszins aannemelijk dat hij niet zou weten waar u woonde. Gevraagd om dit te verklaren verwijst u louter opnieuw naar de verschillende omwegen die u nam naar uw werk en voegt u toe dat het anders is wanneer men naar het werk gaat dan wanneer men naar huis gaat omdat men op een bepaald uur op het werk moet zijn (CGVS 2, p. 10). Dit is geenszins overtuigend, zeker gezien uit uw verklaringen blijkt dat hij u ook altijd wist te vinden op sociale activiteiten (CGVS 2, p. 9 en 10).

Het is bovendien niet aannemelijk dat, als uw oom daadwerkelijk er problemen mee had dat u openlijk lid was van het LGBTI collectief en openlijk homoseksueel was, er tussen 2013 en 2017 niet meer gebeurde dan de belagingen waar u over spreekt, te meer u in dit verband aangeeft dat tussen de dood van uw vader en het incident op 7 juni 2017, J(...) net wel altijd op zoek was naar u, hij u altijd wist te vinden op uw werk, maar hij u eigenlijk enkel bang wilde maken, en u pas beseftte dat ze u wilden vermoorden op de manifestatie waaraan u deelnam op 7 juni 2017 (CGVS 2, p. 12-13). Als uw oom en zijn medecolectivo's u echt wilden vermoorden, is het gewoonweg niet aannemelijk dat ze dit maar zouden proberen in 2017, terwijl u jaren van

problemen schetst met uw oom die u steeds wist terug te vinden. Hierop gewezen, stelt u dat u eerst niet wist dat u het hoofd te bieden had aan de colectivo's, u hier pas achter kwam toen u werd aangevallen op de manifestatie in 2017 en u toen pas beseftte dat de colectivo's u last konden bezorgen. U voegt nog toe dat u voor de rest niet weet waarom J(...) u niet eerder heeft aangevallen maar hij door u op een manifestatie te vermoorden niet het risico liep om aangeklaagd te worden zoals toen hij uw vader vermoorde (CGVS 2, p. 13). Als uw oom en de colectivo's u willen vermoorden hoeft u hier niet van op de hoogte te zijn, dus dat u zich dat pas bij de aanval realiseerde, is bezwaarlijk een goede uitleg te noemen. Waar u nog stelt dat als hij u tijdens de manifestatie doodde u maar een van de statistieken zou zijn, kan ook deze uitleg niet overtuigen. Volgens uw verklaringen zou uw oom immers ook geen problemen hebben gehad na de moord op uw vader, dat hij zich hier dan wel zou door laten tegenhouden in uw geval is niet aannemelijk.

U legt nog een klacht neer ter staving van uw asielrelaas. Hierbij dient al eerst opgemerkt te worden dat het vreemd is dat er in de klacht zelf te lezen valt dat u zichzelf enkel kenbaar maakt als 'A(...)' en uw overige persoonsgegevens zich bevinden op het beschermingsblad voor slachtoffers, getuigen en verdere procespartijen, maar deze klacht dan vervolgens wel ondertekend is met uw voor- én achternaam. Dit plaatst toch wel enkele bedenkingen bij de authenticiteit van deze klacht. Bovendien stelt u de feiten toch wel anders voor tijdens uw persoonlijk onderhoud dan hoe het in de klacht is opgetekend. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud immers dat u aanwezig was op een manifestatie en er homofobe scheldwoorden naar u werden geroepen en een van de twee colectivo's die u aanviel duidelijk tegen u zei: "nu heb ik je eindelijk te pakken, nu ga ik je vermoorden" (CGVS 1, p. 13). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat een van uw belagers u herkende en zei dat u hetzelfde zou meemaken als uw vader (vragenlijst CGVS, vraag 5). U linkt dit incident ook expliciet aan uw problemen met uw oom en aan de dood van uw vader (CGVS 2, p. 13-14), maar rept hier met geen woord over in de klacht. U verklaarde in uw klacht louter dat een paar colectivo's u achtervolgden, u sloegen en ermee dreigden naar uw huis te gaan en u te vermoorden. Meer nog in uw klacht kadert u het alsof u een van de vele slachtoffers bent, u liet er immers in optekenen dat vele andere mensen zoals u ten prooi vielen aan het tomeloze geweld van degene die niet dezelfde idealen delen als de huidige regering. Dat u hierin met geen woord rept over uw problemen met uw oom en nergens uit uw klacht blijkt dat u persoonlijk werd gevisieerd door uw belagers, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw problemen.

U stelt verder dat u slechts weinig contact heeft met uw familie langs vaderszijde uit veiligheidsoverwegingen omdat ze reeds waren lastiggevallen over u, waarna u vervolgens geen contact meer met hun hebt gehad omdat het veiliger is dat ze niets over u weten (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 6). Ook over uw moeder verklaart u dat u niet wil dat ze uw exact adres heeft omdat ze samenwoont met uw oom J(...). U stelt hierbij dat omdat er in België verschillende talen worden gesproken uw moeder denkt dat u in Duitsland, Frankrijk of Nederland bent (CGVS 1, p. 14). Uw verklaringen over het feit dat u uw familie niet wil laten weten waar u juist bent, klemmen toch wel erg met de vaststelling dat u op uw sociale media, onder uw eigen naam, weldegelijk specifiek aangeeft in België te verblijven. Hierop gewezen stelt u dat uw zus niet tot alles toegang heeft en u foto's kon posten alsof u nog in Luxemburg woonde, maar uw contacten allemaal vertrouwenspersonen zijn en u de toegang tot uw sociale netwerken beperkt en uw familie uw posts niet kan zien (CGVS 2, p. 6). Dit kan echter niet overtuigen, gezien uw verblijfplaats er gewoon openbaar valt te lezen.

U stelt nog dat in 2019 een familielid werd onderschept door twee colectivo's die vroegen naar wat ze wist over u (CGVS 1, p. 14), en legt in dit verband ook verklaringen van uw oom en tante neer. Hier moet al eerst op gewezen worden dat dit document volledig gebaseerd is op de verklaringen van uw familieleden en zij bezwaarlijk als objectieve bron kunnen worden beschouwd. Bovendien is het gewoonweg niet aannemelijk dat u in 2017 het land zou hebben verlaten, en colectivo's pas in 2019 op zoek zouden zijn gegaan naar uw familie (CGVS 1, p. 14). Als ze u werkelijk viseerden en op zoek waren naar u, is het niet aannemelijk dat zij hier zo lang mee zouden wachten. Bovendien is het vreemd dat uw oom in zijn getuigenis over dit incident schrijft dat hij samen met uw tante werd tegengehouden door de colectivos die naar u vroegen, maar dat u zelf louter telkens aanhaalt dat uw tante werd tegengehouden en niets over uw oom zegt (CGVS 2, p. 6, 13 en 14).

Waar u nog aanhaalt dat u soms gediscrimineerd werd, ouders van vrienden tegen die vrienden zeiden dat ze niet mochten omgaan met u, er u werd gevraagd wanneer u uw benen kruiste of u een flikker was, en uw oma neerbuigend en denigrerend naar u toe was (CGVS 1, p. 17) dient opgemerkt te worden dat, hoe verwerpelijk deze dingen ook zijn, ze niet van die aard zijn dat ze kunnen gezien worden als vervolging in de zin van de conventie van Genève.

U stelt ook nog dat uw vriend een homofobe huisgenoot had die op een bepaald moment agressief tegen u is geworden (CGVS 1, p. 17). U stelt hier echter eveneens over dat de eigenaar van het appartement en de moeder van uw vriend, uw kant kozen, ze aan de huisgenoot hebben gevraagd de kamer te ontruimen

(CGVS 1, p. 17). Ook dit incident is bijgevolg niet van die aard zijn dat het kan gezien worden als vervolging in de zin van de conventie van Genève.

Wat betreft uw verklaringen dat u deelnam aan betogingen en deel uitmaakt van het LGBT collectief waarmee u opkwam voor de rechten in uw land en ook toespraken hield over SOA's en preventie (CGVS 1, p. 11) dient opgemerkt te worden dat het CGVS geenszins ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (COI Focus Venezuela. Behandeling van opposanten van 8 december 2022 en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat vakbondsactivisten, journalisten, mensenrechtenactivisten, politiek opposanten en NGO-medewerkers gevisieerd kunnen worden door het regime. Zo kunnen ze te maken krijgen met bedreiging, intimidatie, stigmatisering en/of arrestaties. Uit de geraadpleegde informatie blijkt bovendien dat deze arrestaties arbitrair kunnen plaatsvinden waardoor iedereen die oppositieactiviteiten ontwikkelt potentieel risico loopt.

Echter, uit deze informatie blijkt eveneens dat het aantal politiek gemotiveerde arrestaties de afgelopen jaren sterk is afgenomen. Waar de massademonstraties, dewelke plaatsvonden van 2017 tot 2019, telkens gepaard gingen met een golf van massa-arrestaties, is er de afgelopen jaren een andere evolutie waar te nemen. Uit de beschikbare bronnen komt naar voren dat het aantal arrestaties van politieke opposanten de afgelopen jaren relatief beperkt blijft en geenszins de proporties aanneemt van de periode voor 2020. Deze evolutie valt volgens de geraadpleegde bronnen te verklaren door het lagere aantal demonstraties tegen het regime en de oppositie die op minder steun van de bevolking kan rekenen, waardoor de gevestigde autoriteiten zich minder bedreigd voelen, maar ook de Venezolaanse autoriteiten die op zoek zijn naar internationale legitimiteit en zich terughoudender opstellen door de onderzoeken van de VN-missie en het Internationaal Strafhof.

Uit de geraadpleegde bronnen blijkt geenszins dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Zoals hierboven reeds gesteld kan er echter geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten of door burgers. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond of vervolgd werd door burgers vanwege uw geaardheid, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelnames aan betogingen en uw lidmaatschap van het LGBT collectief niet voldoende zichtbaar en/of bekend was. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelnames aan betogingen en uw lidmaatschap van het LGBT collectief.

Aangaande het seksueel en psychologisch misbruik van uw oom waarvan u slachtoffer was sinds uw drie jaar (CGVS 1, p. 12), moet er vooreerst op gewezen worden dat hoe verwerpelijk deze gebeurtenissen ook zijn, deze niet van die aard zijn dat er hieruit heden een nood aan internationale bescherming in uw hoofde kan worden afgeleid. U koppelt hier zelf ook geen vrees aan. Gevraagd naar uw vrees bij terugkeer naar Venezuela verwijst u immers specifiek naar uw vrees omwille van uw geaardheid en uw vrees voor de colectivo's (CGVS 2, p. 3). Bovendien verliet u in 2013 het huis waar u met uw oom woonde, bleef u vervolgens nog vier jaar in Venezuela wonen en kende u geen geloofwaardige problemen meer met uw oom (cfr. supra).

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte, factuur van uw laatste adres, uw reisinformatie, uw diploma middelbaar, uw tewerkstellingsattesten uit Venezuela, uw arbeidscontract van Chili, uw arbeidscontract van België, het attest van het verlies van uw paspoort en uw verblijfsvergunningsaanvraag van Chili, hebben enkel betrekking op uw identiteit, uw scholing, uw werk en woonplaats in Venezuela, uw verblijf en werk in Chili en het paspoort dat u daar verloren heeft en uw werk in België. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie.

Wat betreft het psychologisch attest dat u neerlegt, waarin valt te lezen dat u volgens uw eigen verklaringen gebeurtenissen heeft meegemaakt die u ernstig hebben getraumatiseerd, moet er vooreerst al opgemerkt worden dat een dergelijk psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin u

uw psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Bovendien zijn de feiten zoals door u beschreven in dit attest niet consistent met hoe u de feiten voorstelt tijdens uw persoonlijke onderhoud. Zo wordt er in dit attest niets vermeldt over de jarenlange stalking door uw oom waarvan u slachtoffer zou zijn geweest (CGVS 1, p. 13). In dit attest vermeldt u dan weer enerzijds het misbruik door uw oom maar anderzijds ook dat u slachtoffer zou zijn van psychologisch en seksueel geweld door colectivo's, van dit tweede vermeldt u hoegenaamd niets tijdens uw persoonlijke onderhoud. Dat het relaas zo verschillend wordt weergegeven in het attest van uw psycholoog, die volledig steunt op uw eigen verklaringen, ondermijnt nog verder uw geloofwaardigheid. Dit attest kan dan ook niet dienen als bewijs van uw problemen. Evenmin zijn de elementen aangaande uw psychische problemen in het attest van die aard dat ze het geheel van bovenstaande vaststellingen ondermijnen, waarin onder meer wordt ingegaan op het profiel van uw oom, de inhoud van de politieklacht, het uitblijven van een politieonderzoek naar de moord op uw vader, de stalking door uw oom en de plotse problemen van uw tante jaren na uw vertrek. Uit dit attest kan geenszins worden opgemaakt dat u onvoldoende in staat zou zijn geweest om over deze zaken coherente en volledige verklaringen af te leggen. Dit attest kan het geheel van de beslissing geenszins ondermijnen of de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas herstellen.

Wat betreft het e-mail verkeer tussen u en uw ex-partner O(...), verklaart u eveneens dat uw relatie met O(...) zich afspeelde in Chili en dit bijgevolg geen betrekking heeft op uw problemen in Venezuela (CGVS 1, p. 3, p. 17).

De foto's van de Pride in België tonen aan dat u naar de Pride bent geweest maar hebben verder geen betrekking op uw problemen. Ook de foto's afkomstig van uw sociale media kunnen hooguit dienen om aan te tonen dat u naar evenementen van de LGBTI community ging, ook dit staat hier momenteel niet ter discussie. De afdruk van de Wikipedia-pagina die u neerlegt heeft verder enkel betrekking op de algemene situatie in Venezuela, maar heeft geen betrekking op uw persoonlijke problemen.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dertelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en oliepijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij heeft middels haar nota van 12 juni 2024 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie. Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft de Raad middels een schrijven ontvangen op 2 juli 2024 gemeld dat hij bezwaar maakt tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier, stuk 6).

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1, A, (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 *juncto* 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van “*de onafhankelijkheidsplicht*”, van “*de onpartijdigheidsplicht*” en van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”.

Verzoeker gaat vooreerst in op de bijzondere procedurele noden en wijst erop een zeer uitgebreid psychologisch attest te hebben neergelegd. Hij stelt dat, waar dit door de *protection officer* van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) “gewoon van tafel geveegd” wordt, er geen enkele reden is om aan te nemen dat hij over zijn psychische problemen zou liegen of dat “een psycholoog in deze mate om de tuin te leiden zou zijn, dat een PTSD zou vastgesteld worden, terwijl het een verzinsel is”. Verzoeker wijst erop het slachtoffer te zijn van incest en te zijn geslagen door de politie, en dat hij blijvende psychologische en fysieke letsels heeft. Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing stelt dat dit attest zich enkel baseert op verzoekers verklaringen, betoogt verzoeker dat dit ook gebaseerd is op de vaststelling van een psycholoog. Waar er in de bestreden beslissing gesteld wordt “dat de feiten in het attest niet overeenkomen met de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud”, voert verzoeker aan dat het gaat om kleine verschillen en dat de feiten slechts kort en bij wijze van context worden vermeld in de mate dat ze nodig zijn om de diagnose te kunnen stellen en de therapie geïnformeerd te kunnen starten. Verder betwist verzoeker dat het attest stelt dat hij nauwelijks praat over zijn ervaringen, geeft hij aan dat hij tijd nodig heeft “om de woorden te formuleren die de moeilijke belevenissen van zijn leven beschrijven”, en voegt hij hieraan toe dat hij wellicht meer details en duiding had kunnen geven als hem meer tijd was gegeven. Verzoeker wijst tevens op de inhoud van het betreffende attest.

Aangaande de situatie van LGBT in Venezuela, wenst verzoeker op te merken dat hij niet zomaar lid is van “de LGBT gemeenschap”, maar dat hij daarin zeer actief is, daar hij deelneemt aan manifestaties, speeches geeft en deelneemt aan andere acties. Hij voert aan dat hij *de facto* een opposant is en hij vervolging vreest omwille hiervan. Verzoeker is van mening dat er met zijn “specifiek profiel als LGBT-activist” geen rekening werd gehouden en de enige manier om veilig te zijn in Venezuela is door zijn seksuele oriëntatie en zijn politieke overtuiging te verbergen. Hij stelt dat er duidelijk in de bestreden beslissing te lezen valt dat er sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT en dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan maken. Bovendien wordt duidelijk toegegeven dat men niet kan rekenen op bescherming van de politie of de autoriteiten omwille van de algemene situatie in Venezuela, aldus verzoeker. Verzoeker betoogt dat hij

geen absoluut en ontegensprekelijk bewijs moet bijbrengen dat hij vervolgd zal worden of ernstige schade zal ondergaan en het onderzoek van dit risico steeds deels hypothetisch is, doch het bestaan van de vrees of het reëel risico op ernstige schade aannemelijk moet worden gemaakt. Hij voegt hieraan toe dat dit een toekomstgericht onderzoek vereist en verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en het *'Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status'* van UNHCR. Voorts wijst hij op het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Verder citeert hij artikel 48/3, § 4 van de Vreemdelingenwet en stelt hij een vrees voor vervolging te hebben omwille van het behoren tot *“een specifieke sociale groep van homoseksuelen en wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen in Venezuela”*. Verzoeker betwist de vaststelling van de adjunct-commissaris dat er geen veralgemeende vervolging is van de LGBT-gemeenschap in Venezuela en verwijst ter staving hiervan naar landeninformatie. Deze informatie toont aan dat de door hem geuite vrees ten aanzien van de colectivo's niet louter hypothetisch is, aldus verzoeker. Hij voegt toe dat hij gedwongen werd zijn relaties in het openbaar te verbergen uit angst om geconfronteerd te worden met geweld, hij zich steeds voordeed als hetero en werd aangesproken als hij zich te 'vrouwelijk' gedroeg. Van hem mag dan ook niet worden verwacht dat hij gedwongen wordt om zijn homoseksualiteit in het geheim te beleven, zo stelt verzoeker onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 7 november 2013 in de gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12. Voorts verwijst hij naar artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en stelt hij dat er *in casu* geen sprake is van overheidsbescherming in de zin van die bepaling, daar er geen vertrouwen is in de Venezolaanse rechtsstaat, er in het overgrote deel van de gevallen van discriminatie geen aangifte wordt gedaan en slachtoffers geconfronteerd worden met spot en mishandeling, wanneer zij toch aangifte doen. Hij verwijst in dit kader naar de COI Focus *“Venezuela Disclaimer: seksuele en genderminderheden”* van 12 januari 2023.

Aangaande de geloofwaardigheid van zijn relaas voert verzoeker aan dat, gelet op de maatschappelijke context in Venezuela, er geen reden is om te twifelen aan het feit dat hij slachtoffer werd van homofob geweld en het gegeven dat aan bepaalde vervolgingsfeiten getwijfeld kan worden, geen afbreuk doet aan de algemene situatie. Hij wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vereist dat documenten neergelegd door verzoekers om internationale bescherming op nauwkeurige wijze worden onderzocht. Aangaande de colectivo's herhaalt verzoeker dat hij misbruikt werd door zijn oom, dit aan zijn vader vertelde en zijn vader vervolgens gedood werd door zijn oom. Hij licht toe dat zijn oom wil vermijden dat verzoeker met anderen praat over het misbruik en herhaalt zijn vrees om door zijn oom te worden vermoord. Verzoeker zet uiteen dat het voor hem onduidelijk is van welke groep zijn oom deel uitmaakt, maar het duidelijk is dat hij contact heeft met mensen die geweld gebruiken. Hij verwijst naar bronnen die aangeven dat het om niet-gestructureerde bendes gaat die zich zowel inlaten met criminaliteit als met het intimideren van opposanten. Hij herhaalt dat hij zich als opposant openlijk inzette voor de rechten van LGBT-persoon en acht het dan ook meer dan geloofwaardig dat hij hierdoor problemen kreeg met de colectivo's. Hij acht het voorts logisch dat hij niets concreets kan vertellen over de activiteiten of de functie van zijn oom, nu hij Venezuela al in 2017 verlaten heeft, zijn oom lid was van een criminele bende zonder vaste structuur en functies en hij omwille van het jarenlange seksuele en psychologische misbruik zo weinig mogelijk contact met hem wou hebben en afstand van hem hield. Hij voegt toe dat het feit dat zijn vader werd vermoord nadat die zijn oom aansprak op het misbruik, voldoende is om te besluiten dat zijn oom lid was van de colectivo's. Wat betreft de moord op zijn vader, wijst verzoeker erop documenten te hebben neergelegd waaruit blijkt dat zijn vader vermoord werd met een vuurwapen en dat Venezuela op dat moment een van de meest onveilige landen ter wereld was, waardoor het niet verbazingwekkend is dat zijn vader vermoord werd en er geen politieel onderzoek werd gevoerd. Hij herhaalt dat de moord plaatsvond kort nadat zijn vader zijn oom confronteerde met het seksueel misbruik waarvan hij het slachtoffer was. Met betrekking tot het feit dat verzoekers familie geen klacht indiende na de moord op zijn vader, wijst verzoeker opnieuw op de situatie in Venezuela en stelt hij dat zijn familie angst had om een klacht in te dienen, zowel omdat *“contact met politie voor de meeste Venezolanen als gevaarlijk wordt gezien”* als omdat een klacht indienen tegen zijn oom *“elk familielid zelf in doodsgevaar (zou) hebben gebracht”*. Aangaande de belagingen van zijn oom, betwist verzoeker dat er zich tegenstrijdigheden voordeden en voegt hij toe dat het gaat om een periode van vier jaar, waarin de belagingen met wisselende intensiteit gebeurden. Waar de adjunct-commissaris zich afvraagt waarom verzoekers oom hem niet eerder vermoord zou hebben, stelt verzoeker dat niemand hierop een antwoord kan geven en er aan hem niet gevraagd kan worden om de beweegredenen van zijn agressor te begrijpen of uit te leggen. Het feit dat hij nog niet vermoord is, kan geen reden zijn om aan te nemen dat er geen vervolgingsvrees is, aldus verzoeker. Wat betreft de voorzorgsmaatregelen die hij nam, stelt verzoeker dat hij thuis nooit werd opgeschrikt door de aanwezigheid van zijn oom omdat hij enorm zijn best heeft gedaan om zijn woning onbekend te houden voor zijn oom. Verzoeker herhaalt verder dat hij tijdens een betoging slachtoffer werd van een aanval door twee mannen op motors, die duidelijk refereerden aan de dood van zijn vader en zeiden dat hij zelf ook vermoord zou worden. Verzoeker stelt dat de politie de klacht die hij neerlegde niet helemaal correct noteerde, *“aangezien er nog andere slachtoffers waren”*. Desondanks was wat hij meemaakte niet hetzelfde als wat de andere slachtoffers overkwam, daar het duidelijk was dat de

aanvallers hem kenden, aldus verzoeker. Hij licht verder toe uit veiligheidsoverwegingen amper contact te hebben met zijn familie, waardoor hij geen originele klacht kan neerleggen. Doch maakt het feit dat er kleine foutjes in de klacht staan, deze niet ongeloofwaardig, zo stelt verzoeker. Hij wijst er tot slot op een ernstig letsel opgelopen te hebben als gevolg van de slagen door de twee motorrijders en dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat er in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de regering, zeker tijdens en in de nasleep van betogingen.

Wat betreft de *“mogelijkheid om openlijk homoseksueel te zijn in Venezuela”*, herhaalt verzoeker dat er sprake is van discriminatie en geweld en er geen bescherming mogelijk is door de overheid. Hij stelt andermaal dat er van een verzoeker om internationale bescherming niet verwacht mag worden zijn seksuele identiteit in de toekomst verborgen te houden. Verzoeker is van mening dat *in casu* ruime toepassing moet worden gemaakt van het voordeel van de twijfel, *“zowel op de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekers als de zwaarwichtigheid van de aangehaalde feiten en hieruit voortvloeiende vrees en de actualiteit ervan”*. Tot slot geeft hij een theoretische uitleg over de definiëring van homoseksuelen als sociale groep in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

Op 25 november 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela en verwijst naar de COI Focus *“Venezuela: Situatieschets”* van 26 september 2024 als bijkomende informatiebron.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6/2 *juncto* 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, van *“de onpartijdigheidsplicht”* en van *“de onafhankelijkheidsplicht”*, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen en beginselen geschonden acht. In de mate dat hij de schending aanvoert van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat hij nalaat hierbij verdere toelichting te geven.

3.3.2.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling werd overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particularien slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.3.2.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er niet *a priori* kan worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging, omdat (B) verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij vervolgd werd vanwege zijn geaardheid, nu (i) zijn verklaringen over de activiteiten van zijn oom niet kunnen overtuigen, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij lid was van de Tupamaro's, (ii) er ernstige twijfels rijzen bij zijn verklaringen over de moord op zijn vader door zijn oom, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de belagingen door zijn oom J., (iv) het geenszins aannemelijk is dat zijn oom niet zou hebben geweten waar verzoeker woonde, indien zijn oom hem overal wist terug te vinden wanneer hij afsprak met mensen of van werk veranderde, (v) het niet aannemelijk is dat, als verzoekers oom er daadwerkelijk problemen mee had dat hij openlijk lid was van het LGBT-collectief en openlijk homoseksueel was, er tussen 2013 en 2017 niet meer gebeurde dan belagingen, (vi) er bedenkingen kunnen worden gemaakt bij de authenticiteit van de klacht die hij neerlegt ter staving van zijn relaas en hij bovendien de feiten anders voorstelt tijdens zijn persoonlijk onderhoud dan hoe ze in deze klacht zijn opgetekend, (vii) zijn verklaringen dat hij zijn familie niet wil laten weten waar hij is klemmen met de vaststelling dat hij op sociale media aangeeft in België te verblijven, (xiii) zijn verklaringen dat een familielid in 2019 onderschept werd door twee colectivo's, niet kunnen overtuigen, (ix) de door hem aangehaalde feiten van discriminatie en slechte of denigrerende behandeling omwille van zijn geaardheid niet van die aard zijn dat ze kunnen gezien worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, (x) het feit dat hij deel uitmaakte van het LGBT-collectief en deelnam aan betogingen niet volstaat om erkend te worden als vluchteling en hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond of vervolgd werd door burgers omwille van zijn geaardheid, waardoor er redelijkerwijze kan worden van uitgegaan dat zijn deelnames aan betogingen en zijn lidmaatschap van het LGBT-collectief niet voldoende zichtbaar en/of bekend was, (xi) het seksueel en psychologisch misbruik door zijn oom, hoe verwerpelijk ook, niet van die aard is dat er hieruit heden een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde kan worden afgeleid en hij hier zelf geen vrees aan koppelt en (xii) de overige documenten die hij neerlegt bovenstaande vaststellingen niet kunnen veranderen, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede, waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (D) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker vreest bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, Venezuela, slachtoffer te worden van de colectivo's of van homofobie. Verzoeker werd, vanaf hij drie of vier jaar oud was, seksueel en psychologisch misbruikt door zijn oom J. L. B. R. , die deel uit zou maken van de revolutionaire colectivo's, de Tupamaro's. Verzoeker vertelde dit aan zijn moeder, maar die zou hem niet geloofd hebben. Verzoeker vertelde ook zijn vader over het misbruik van zijn oom, die zijn oom hiermee geconfronteerd zou hebben. Omwille van deze confrontatie zou verzoekers vader door J. L. bedreigd zijn, en vervolgens op 8 maart 2013 vermoord zijn. Verzoeker zou begonnen zijn aan universitaire studies, maar deze niet afgemaakt hebben omdat zijn oom hem belaagde. Hij zou tevens verschillende jobs gedaan hebben, maar hiermee moeten stoppen zijn omwille van de belagingen van zijn oom. Verzoeker besloot na de dood van zijn vader te verhuizen en zou nadien betrokken zijn bij het LGBT-collectief, waarmee hij betoogde, opkwam voor zijn rechten en toespraken hield over SOA's en preventie. Verzoekers oom zou het als zeer negatief ervaren hebben dat er in zijn gezin een opposant was die openlijk homoseksueel was, waardoor de belagingen erger geworden zouden zijn. Op 7 juni 2017 zou verzoeker deelgenomen hebben aan een betoging, waarbij hij aangevallen zou zijn door twee mensen op motors. Zij zouden verzoeker geslagen en op de grond geduwd hebben, allerlei homofobe scheldwoorden naar verzoeker geroepen hebben en gezegd hebben dat ze verzoeker eindelijk te pakken hadden en hem zouden vermoorden. Hierna besloot verzoeker Venezuela te verlaten. In 2019 zou er nog een familielid van verzoeker onderschept zijn door twee colectivo's die naar verzoeker gevraagd zouden hebben.

De Raad trekt net zo min als de adjunct-commissaris verzoekers homoseksuele geaardheid in twijfel en benadrukt in navolging van de adjunct-commissaris dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus. Uit de beschikbare landeninformatie, met name de COI Focus "*Venezuela. Seksuele minderheden en genderminderheden*" van 12 januari 2024 en de "*Country Focus: Venezuela*" van EUAA van november 2023, blijkt dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT, en dat de autoriteiten zich hier eveneens schuldig aan kunnen maken. Uit deze informatie blijkt evenwel ook dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn gesteld (COI Focus "*Venezuela. Seksuele minderheden en genderminderheden*" van 12 januari 2024, p. 11) en dat er evenmin sprake is van gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit (*Ibid.*, p. 15). Bovendien kunnen LGBT zich vrij verenigen, elkaar vrij ontmoeten en kunnen zij zich bij geweld of problemen wenden tot de autoriteiten (*Ibid.*, p. 16). Hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten niet gegarandeerd is gezien de situatie in Venezuela, het vertrouwen in de rechtsstaat zeer laag is en aangiftes niet altijd adequaat worden behandeld (*Ibid.*, p. 16), blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid tegen te gaan (*Ibid.*, p. 14) en heeft Venezuela in dit kader verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend.

De Raad stelt dan ook vast dat er niet *a priori* kan worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging, en een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming dan ook noodzakelijk blijft. Door in zijn verzoekschrift te wijzen op bepaalde passages uit voormelde COI Focus, te stellen dat er weinig vertrouwen is in de Venezolaanse autoriteiten en te verwijzen naar andere algemene informatie die getuigt van homofob geweld en discriminatie van LGBT in Venezuela, slaagt verzoeker er niet in deze analyse om te buigen.

De Raad is na lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker er niet in slaagt *in concreto* een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende vast wat betreft het beweerde lidmaatschap van verzoekers oom bij de Tupamaro's:

"U stelt dat uw oom, die lid was van de Tupamaro's, u begon te belagen omdat u deel uitmaakte van de LGBT bewegingen en openlijk homo en opposant was (CGVS 1, p. 13). U slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat uw oom J(...) L(...) deel uitmaakte van de Tupamaro's. Ondanks dat u tot uw 21ste met hem in hetzelfde huis woonde, weet u niets concreets te vertellen over zijn activiteiten of functie binnen de colectivo's. U weet enkel te vertellen dat deze groepering de controle had in de regio Los Magallanes de Catia en stelt dat u hier geen twijfel over heeft, maar gevraagd hoe u dit dan eigenlijk wist, kan u wel verwijzen naar de dood van uw vader, en stelt u verder heel algemeen dat hij soms plots moest vertrekken wanneer er zich problemen voordeden en dat hij in zijn conversaties de politiek steunde, maar concreet gevraagd op welke andere manier hij de regering dan nog steunde, moet u het antwoord schuldig blijven

(CGVS 2, p. 4). U weet verder ook niet te vertellen hoe uw oom betrokken is geraakt bij de colectivo's, maar kan slechts vertellen dat u vermoedt dat hij op straat een groep vrienden leerde kennen. Evenmin weet u te vertellen wanneer hij bij de colectivo's betrokken is geraakt, enkel dat u vermoedt dat hij erbij betrokken raakte toen president Chavez aan de macht kwam (CGVS 2, p. 5). Het is bovendien vreemd dat als uw oom daadwerkelijk betrokken was bij de colectivo's, u dit nooit eerder merkte en dit pas duidelijk voor u was toen uw vader werd vermoord (CGVS 2, p. 5), terwijl u met uw oom tot dan toe in hetzelfde huis woonde en hij steeds plots moest vertrekken wanneer er zich problemen voordeden in de regio (CGVS 1, p. 6-7). Hierop gewezen, werpt u op dat u niet veel thuis was en niet op de hoogte was van zijn leven omdat u zich focuste op uw eigen doelen en persoonlijke zaken (CGVS 2, p. 5). Dat u hier verder echter nooit eerder iets van gemerkt zou hebben, terwijl u dan wel eerder verwees naar het feit dat uw oom zijn macht vertoonde in huis door plots te vertrekken en de regering steunde (CGVS 2, p. 4), is niet aannemelijk. Uw verklaringen over de activiteiten van uw oom kunnen niet overtuigen, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat hij lid was van de Tupamaro's."

Verzoeker voert ter verklaring van zijn gebrekkige kennis aangaande de activiteiten of functies van zijn oom binnen de colectivo's aan dat deze criminele bende geen vaste structuur of functies heeft en hij zichzelf wou beschermen omwille van het misbruik en daarom afstand hield van zijn oom. Hoewel er kan aangenomen worden dat verzoeker gezien het misbruik geen toenadering zocht tot zijn oom, kan hij niet overtuigen dat dit de reden zou zijn dat hij dusdanig weinig specifieke informatie heeft over de activiteiten van zijn oom bij de Tupamaro's, gelet op het feit dat verzoeker tot zijn eenentwintig in hetzelfde huis woonde als zijn oom en hij wel kon vertellen dat zijn oom soms plots moest vertrekken en hij de regering steunde (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 28 februari 2023, p. 4). Bovendien vormt verzoekers oom de reden voor zijn vertrek uit Venezuela, waardoor er van verzoeker verwacht kan worden dat hij meer informatie zou achterhalen over diens activiteiten en deze organisatie, om het risico waaraan hij wordt blootgesteld terdege in te kunnen schatten, *quod non*. Het feit dat deze criminele bendes geen vaste structuur of functies hebben, ter staving waarvan verzoeker naar algemene informatie verwijst, doet niets af aan de pertinente vaststellingen dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet kon vertellen op welke manier deze organisatie de controle uitoefende in zijn regio en op welke manier zijn oom de regering steunde en hij zich verder beperkt tot loutere vermoedens waar hij stelt dat hij denkt dat zijn oom betrokken geraakte via een groep vrienden die hij op straat leerde kennen toen president Chavez aan de macht kwam. Hij kan verder niet overtuigen waar hij ter verschoning van bovenstaande motieven aanvoert dat hij reeds in 2017 Venezuela verlaten heeft, daar hij toen reeds vijfentwintig jaar oud was en er dus verondersteld kan worden dat hij over meer informatie beschikt. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker nog contact heeft met zijn moeder en hij dus ook na zijn vertrek bij haar om meer informatie had kunnen vragen over zijn oom (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 23 januari 2023, p. 8). Waar hij nog betoogt dat zijn vader vermoord is door zijn oom, wat volgens hem onomstotelijk aantoonde dat zijn oom toegang had tot wapens en mensen die deze gebruiken en voldoende is om te besluiten dat zijn oom lid was van de colectivo's, wijst de Raad erop dat verder blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen wie verantwoordelijk is voor de moord op zijn vader of in welke omstandigheden die heeft plaatsgevonden (zie *infra*). Verzoekers betoog is bijgevolg niet afdoende om bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, waarin de adjunct-commissaris terecht vaststelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn oom lid was van de Tupamaro's, te weerleggen of te ontkrachten.

Aangaande de moord op verzoekers vader, motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt;

"U beweert verder dat uw oom J(...) uw vader heeft vermoord (CGVS 2, p. 11). U legt in dat verband wel documenten neer van de dood van uw vader. Echter betreffen dit slechts kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en die eenvoudigweg kunnen worden gemanipuleerd. Bovendien kan hier enkel uit opgemaakt worden dat hij gestorven is door een ernstige hypovolemische shock en interne bloeding en wonden in zijn borstkas door een vuurwapen op [8] maart 2013, hier valt echter niet uit op te maken wie verantwoordelijk is voor zijn dood of in welke omstandigheden zijn dood heeft plaatsgevonden. Het is verder niet aannemelijk dat u niet meer documenten zou kunnen neerleggen over de dood van uw vader. Als hij werkelijk vermoord is kan bijvoorbeeld verwacht worden dat er een politieonderzoek naar zou zijn gebeurd. U stelt zelf dat uw moeder geprobeerd zou hebben om ervoor te zorgen dat de zaak werd onderzocht, maar dat er niet met zekerheid kon worden vastgesteld dat het om uw oom J(...) ging en u daarvoor een klacht zou moeten indienen. Dat er geen politieonderzoek zou zijn verricht naar de moord op uw vader louter omdat de dader niet met zekerheid reeds op voorhand kon worden geïdentificeerd houdt maar weinig steek. Dat in het Venezuela van 2013 de moord op een staatsburger voorts niet onderzocht zou worden door de politie omdat er geen klacht werd ingediend door familie of derden is ook maar weinig aannemelijk. Zelfs indien jullie ook geen aangifte van de moord zouden hebben gedaan – dus los van een eventuele klacht tegen uw oom – dient nog opgemerkt te worden dat nergens uit uw verklaringen over het profiel van uw oom blijkt dat hij over de mogelijkheden zou beschikken om het Venezolaanse staatsapparaat volledig buiten deze moord op een staatsburger te houden. Uw verklaringen hierover doen dan ook ernstig twijfelen aan deze moord op uw vader door uw oom.

U bent bovendien niet overtuigend over waarom er uiteindelijk geen klacht is ingediend. U stelt dat u dat zelf niet kon doen omdat u enkel uw versie van de feiten had en dan met hem de confrontatie zou moeten aangaan. Gevraagd waarom de familie van uw vader geen klacht kon indienen, werpt u op dat uw zus leerproblemen heeft en nooit normaal gefunctioneerd heeft, uw halfbroer niets te maken heeft met uw vader en uw moeder opnieuw getrouwd is en als ze een aangifte zou doen, dat zou betekenen dat ze zich tegen J(...) verzet en ze bang is voor hem en ze nooit tegen hem heeft opgetreden (CGVS 2, p. 11-12). Dat uw moeder enerzijds wel geprobeerd zou hebben om te zorgen dat de zaak werd onderzocht, maar anderzijds te bang zou zijn om klacht in te dienen komt ongerijmd over.”

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de door hem neergelegde documenten, stelt dat hierin vermeld staat dat zijn vader vermoord werd met een vuurwapen en indien het om zelfmoord zou gaan, een medisch attest dit zou vermelden. Hij stelt dat Venezuela op dat moment een van de meest onveilige landen ter wereld was, waardoor er “*werkelijk geen enkele reden (is) om niet te geloven dat de vader van verzoeker werd vermoord*”. De Raad merkt op dat niet betwist wordt dat verzoekers vader met een vuurwapen gedood zou zijn, doch uit de overlijdensakte van zijn vader niet blijkt door wie of in welke omstandigheden dit gebeurd zou zijn, en hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoekers oom effectief de dader zou zijn (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 3). Voorts stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast dat het geen steek houdt dat er geen politieonderzoek verricht zou zijn, hoewel zijn moeder wel geprobeerd zou hebben ervoor te zorgen dat de zaak werd onderzocht, omdat de dader niet met zekerheid reeds op voorhand zou kunnen worden geïdentificeerd. Door in zijn verzoekschrift louter naar algemene informatie te verwijzen aangaande de werking van de politiediensten in Venezuela en hieruit te concluderen dat het te verwachten is dat er geen onderzoek kwam, zonder dit verder te concretiseren, doet verzoeker hieraan geen afbreuk. De loutere omstandigheid dat de moord plaatsvond kort nadat zijn vader zijn oom confronteerde met het seksueel misbruik van verzoeker, vormt in het licht van voorgaande vaststellingen, die door verzoeker niet worden weerlegd noch verklaard, geen voldoende overtuigende indicatie dat verzoekers oom daartoe de opdracht gaf.

Aangaande het niet neerleggen van een klacht tegen zijn oom, kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij *post factum* aanhaalt dat contact met de politie door de meeste Venezolanen als gevaarlijk wordt gezien en zijn familie omwille van de angst voor de politie en zijn oom geen klacht indiende. Uit de notities van verzoekers tweede persoonlijk onderhoud blijkt namelijk dat hij zelf geen klacht indiende omdat hij de confrontatie met zijn oom niet wou aangaan, zijn zus leerproblemen heeft en zijn halfbroer niets te maken heeft met zijn vader (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 28 februari 2023, p. 11 – 12). Waar verzoeker voorts wijst op de machtspositie van zijn oom binnen het gezin en het doodsgevaar waaraan zijn familie zich blootstelt door tegen hem klacht in te dienen, maakt hij niet helder waarom zijn moeder dan wel geprobeerd heeft een onderzoek op te starten om de zaak te onderzoeken.

Voorts treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar zij vaststelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de belagingen door zijn oom. Uit de notities van zijn eerste persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker zich na de dood van zijn vader aansloot bij de LGBT-gemeenschap en openlijk uitkwam voor zijn geaardheid en de problemen met zijn oom nadien verergerden en zijn oom opdook aan de universiteit en zijn werk, waardoor hij hiermee stopte (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 23 januari 2023, p. 13). Verzoeker licht daarentegen tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud toe dat de belagingen na de dood van zijn vader bleven doorgaan, maar op kleinere schaal omdat zij niet meer in hetzelfde huis woonden (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 28 februari 2023, p. 12). Met zijn betoog in zijn verzoekschrift dat de belagingen met wisselende intensiteit gebeurden schept verzoeker hierover geen duidelijkheid, doch wentelt hij zich verder in tegenstrijdigheden, waardoor hij de pertinente vaststelling van de adjunct-commissaris dat zijn geloofwaardigheid hierdoor verder ondermijnd wordt, niet kan weerleggen.

De Raad treedt de adjunct-commissaris verder bij waar zij aangaande de door verzoeker genomen voorzorgsmaatregelen het volgende motiveert:

“U nam voorts voorzorgsmaatregelen om te zorgen dat uw oom niet zou weten waar u woonde. U stelt dat u, om naar huis te gaan, een omweg maakte en u buiten de metro nog andere transportmiddelen gebruikte om dan pas thuis afgezet te worden om er op die manier voor te zorgen dat uw oom niet exact zou weten waar u woonde (CGVS 2, p. 10). Als uw oom u echter overal wist terug te vinden wanneer u afsprak met mensen of wanneer u van werk veranderde, ondanks de veiligheidsmaatregelen die u nam (CGVS 2, p. 10), is het geenszins aannemelijk dat hij niet zou weten waar u woonde. Gevraagd om dit te verklaren verwijst u louter opnieuw naar de verschillende omwegen die u nam naar uw werk en voegt u toe dat het anders is wanneer men naar het werk gaat dan wanneer men naar huis gaat omdat men op een bepaald uur op het werk moet zijn (CGVS 2, p. 10). Dit is geenszins overtuigend, zeker gezien uit uw verklaringen blijkt dat hij u ook altijd wist te vinden op sociale activiteiten (CGVS 2, p. 9 en 10).”

De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om aan de hand van concrete elementen en argumenten de motieven van de adjunct-commissaris in een ander daglicht te stellen. Door louter te herhalen dat hij verschillende transportmiddelen en routes nam op weg naar huis en te volharden in zijn verklaringen dat zijn oom niet wist waar hij woonde en thuis nooit door hem werd opgeschrikt omdat hij zijn best deed om zijn woonplaats verborgen te houden voor zijn oom, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

Voorts motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Het is bovendien niet aannemelijk dat, als uw oom daadwerkelijk er problemen mee had dat u openlijk lid was van het LGBTI collectief en openlijk homoseksueel was, er tussen 2013 en 2017 niet meer gebeurde dan de belagingen waar u over spreekt, te meer u in dit verband aangeeft dat tussen de dood van uw vader en het incident op 7 juni 2017, J(...) net wel altijd op zoek was naar u, hij u altijd wist te vinden op uw werk, maar hij u eigenlijk enkel bang wilde maken, en u pas beseftte dat ze u wilden vermoorden op de manifestatie waaraan u deelnam op 7 juni 2017 (CGVS 2, p. 12-13). Als uw oom en zijn medecollectivo's u echt wilden vermoorden, is het gewoonweg niet aannemelijk dat ze dit maar zouden proberen in 2017, terwijl u jaren van problemen schetst met uw oom die u steeds wist terug te vinden. Hierop gewezen, stelt u dat u eerst niet wist dat u het hoofd te bieden had aan de colectivo's, u hier pas achter kwam toen u werd aangevallen op de manifestatie in 2017 en u toen pas beseftte dat de colectivo's u last konden bezorgen. U voegt nog toe dat u voor de rest niet weet waarom J(...) u niet eerder heeft aangevallen maar hij door u op een manifestatie te vermoorden niet het risico liep om aangeklaagd te worden zoals toen hij uw vader vermoorde (CGVS 2, p. 13). Als uw oom en de colectivo's u willen vermoorden hoeft u hier niet van op de hoogte te zijn, dus dat u zich dat pas bij de aanval realiseerde, is bezwaarlijk een goede uitleg te noemen. Waar u nog stelt dat als hij u tijdens de manifestatie doodde u maar een van de statistieken zou zijn, kan ook deze uitleg niet overtuigen. Volgens uw verklaringen zou uw oom immers ook geen problemen hebben gehad na de moord op uw vader, dat hij zich hier dan wel zou door laten tegenhouden in uw geval is niet aannemelijk.”

Deze motieven zijn pertinent, draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Door in zijn verzoekschrift louter te stellen dat er niet aan hem gevraagd kan worden de beweegredenen van zijn agressor te begrijpen of uit te leggen, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die deze motieven kunnen weerleggen of ontkrachten. Met zijn opmerking dat indien de moord wél gebeurd was, hij geen aanvraag tot internationale bescherming zou ingediend hebben, maakt verzoeker evenmin *in concreto* aannemelijk dat zijn oom hem gedurende jaren alleen maar zou hebben bang gemaakt maar plots in 2017 enkele mede-colectivo's zou hebben ingeschakeld om hem te vermoorden.

Vervolgens dient de Raad de adjunct-commissaris bij te treden waar zij aangaande de klacht die verzoeker neerlegde ten gevolge van de manifestatie waaraan hij deelnam en waarbij hij zou aangevallen zijn, in de bestreden beslissing het volgende uiteenzet:

“U legt nog een klacht neer ter staving van uw asielrelaas. Hierbij dient al eerst opgemerkt te worden dat het vreemd is dat er in de klacht zelf te lezen valt dat u zichzelf enkel kenbaar maakt als ‘A(...)’ en uw overige persoonsgegevens zich bevinden op het beschermingsblad voor slachtoffers, getuigen en verdere procespartijen, maar deze klacht dan vervolgens wel ondertekend is met uw voor- én achternaam. Dit plaatst toch wel enkele bedenkingen bij de authenticiteit van deze klacht. Bovendien stelt u de feiten toch wel anders voor tijdens uw persoonlijk onderhoud dan hoe het in de klacht is opgetekend. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud immers dat u aanwezig was op een manifestatie en er homofobe scheldwoorden naar u werden geroepen en een van de twee colectivo's die u aanviel duidelijk tegen u zei: “nu heb ik je eindelijk te pakken, nu ga ik je vermoorden” (CGVS 1, p. 13). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat een van uw belagers u herkende en zei dat u hetzelfde zou meemaken als uw vader (vragenlijst CGVS, vraag 5). U linkt dit incident ook expliciet aan uw problemen met uw oom en aan de dood van uw vader (CGVS 2, p. 13-14), maar rept hier met geen woord over in de klacht. U verklaarde in uw klacht louter dat een paar colectivo's u achtervolgden, u sloegen en ermee dreigden naar uw huis te gaan en u te vermoorden. Meer nog in uw klacht kadert u het alsof u een van de vele slachtoffers bent, u liet er immers in optekenen dat vele andere mensen zoals u ten prooi vielen aan het tomeloze geweld van degene die niet dezelfde idealen delen als de huidige regering. Dat u hierin met geen woord rept over uw problemen met uw oom en nergens uit uw klacht blijkt dat u persoonlijk werd gevisieerd door uw belagers, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw problemen.”

Deze motieven zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Waar verzoeker beweert dat de politie zijn klacht niet helemaal correct heeft genoteerd omdat er nog andere slachtoffers waren en hij niet hetzelfde als de andere slachtoffers meemaakte, beperkt hij zich tot blote beweringen die hij op generlei wijze staft. Tevens merkt de Raad op dat, waar verzoeker stelt dat hij amper contact heeft met zijn familie uit veiligheidsoverwegingen en hij dus geen originele klacht kan neerleggen, uit zijn verklaringen blijkt dat hij nog contact heeft met zijn moeder, met wie hij een goede verstandhouding heeft (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 23 januari 2023, p. 8), waardoor verzoeker niet helder maakt waarom hij zijn moeder niet om hulp zou kunnen vragen. Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden waar hij stelt dat er slechts kleine foutjes in de klacht staan. De Raad merkt namelijk op dat in de klacht de feiten op een andere manier worden voorgesteld, daar uit de klacht blijkt dat verzoeker één van de vele

slachtoffers was van *“het tomeloze geweld tegen diegenen die niet dezelfde idealen delen als de huidige regering”*, zoals verzoeker letterlijk vermeldde (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 5), waar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde dat hij door de motorrijders persoonlijk werd gevisieerd (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 23 januari 2023, p.13). Gelet op deze fundamentele discrepantie tussen de inhoud van de klacht en verzoekers verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties, is verzoekers loutere bewering dat ook in België elk document opgemaakt door de politie fouten bevat, *in casu* niet dienstig. De omstandigheid dat verzoeker een blijvend letsel zou hebben overgehouden aan de slagen die hij zou hebben gekregen, iets wat hij overigens geenszins staft met medische stukken, is op zich geen indicatie dat hij werd aangepakt in opdracht van zijn oom omwille van zijn homoseksuele geaardheid en/of activiteiten als opposant. Waar de adjunct-commissaris noch de Raad ontkennen dat er in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de regering, zeker tijdens en in de nasleep van betogingen, is dit gegeven op zich niet van aard aan te tonen dat verzoeker tijdens de betoging waaraan hij op 7 juni 2017 zou hebben deelgenomen specifiek werd gevisieerd omdat hij reeds op de radar zou hebben gestaan van de veiligheidsdiensten of de colectivo’s, zoals hij wil laten uitschijnen. Wat dit risico op intimidatie en repressie betreft, kan verder worden verwezen naar hetgeen hierover *infra* wordt uiteengezet.

Met zijn loutere bewering (*post factum*) ter terechtzitting dat hij verplicht werd om op voormelde klacht zijn persoonsgegevens te vermelden en zijn handtekening te plaatsen, doet verzoeker geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing geuite bedenkingen bij de authenticiteit van de klacht en de vaststelling dat de inhoud ervan eerder laat blijken dat verzoeker een van de vele slachtoffers was op de betoging, en niet specifiek gevisieerd werd. Dat hij hierdoor in de schijnwerpers van de Venezolaanse regering zal staan, zoals hij tevens ter terechtzitting opmerkt, kan dan ook niet overtuigen.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat:

“U stelt verder dat u slechts weinig contact heeft met uw familie langs vaderszijde uit veiligheidsoverwegingen omdat ze reeds waren lastiggevallen over u, waarna u vervolgens geen contact meer met hun hebt gehad omdat het veiliger is dat ze niets over u weten (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 6). Ook over uw moeder verklaart u dat u niet wil dat ze uw exact adres heeft omdat ze samenwoont met uw oom J(...). U stelt hierbij dat omdat er in België verschillende talen worden gesproken uw moeder denkt dat u in Duitsland, Frankrijk of Nederland bent (CGVS 1, p. 14). Uw verklaringen over het feit dat u uw familie niet wil laten weten waar u juist bent, klemmen toch wel erg met de vaststelling dat u op uw sociale media, onder uw eigen naam, weldegelijk specifiek aangeeft in België te verblijven. Hierop gewezen stelt u dat uw zus niet tot alles toegang heeft en u foto’s kon posten alsof u nog in Luxemburg woonde, maar uw contacten allemaal vertrouwenspersonen zijn en u de toegang tot uw sociale netwerken beperkt en uw familie uw posts niet kan zien (CGVS 2, p. 6). Dit kan echter niet overtuigen, gezien uw verblijfplaats er gewoon openbaar valt te lezen.

U stelt nog dat in 2019 een familielid werd onderschept door twee colectivo’s die vroegen naar wat ze wist over u (CGVS 1, p. 14), en legt in dit verband ook verklaringen van uw oom en tante neer. Hier moet al eerst op gewezen worden dat dit document volledig gebaseerd is op de verklaringen van uw familieleden en zij bezwaarlijk als objectieve bron kunnen worden beschouwd. Bovendien is het gewoonweg niet aannemelijk dat u in 2017 het land zou hebben verlaten, en colectivo’s pas in 2019 op zoek zouden zijn gegaan naar uw familie (CGVS 1, p. 14). Als ze u werkelijk viseerden en op zoek waren naar u, is het niet aannemelijk dat zij hier zo lang mee zouden wachten. Bovendien is het vreemd dat uw oom in zijn getuigenis over dit incident schrijft dat hij samen met uw tante werd tegengehouden door de colectivos die naar u vroegen, maar dat u zelf louter telkens aanhaalt dat uw tante werd tegengehouden en niets over uw oom zegt (CGVS 2, p. 6, 13 en 14).

Waar u nog aanhaalt dat u soms gediscrimineerd werd, ouders van vrienden tegen die vrienden zeiden dat ze niet mochten omgaan met u, er u werd gevraagd wanneer u uw benen kruiste of u een flikker was, en uw oma neerbuigend en denigrerend naar u toe was (CGVS 1, p. 17) dient opgemerkt te worden dat, hoe verwerpelijk deze dingen ook zijn, ze niet van die aard zijn dat ze kunnen gezien worden als vervolging in de zin van de conventie van Genève.

U stelt ook nog dat uw vriend een homofobe huisgenoot had die op een bepaald moment agressief tegen u is geworden (CGVS 1, p. 17). U stelt hier echter eveneens over dat de eigenaar van het appartement en de moeder van uw vriend, uw kant kozen, ze aan de huisgenoot hebben gevraagd de kamer te ontruimen (CGVS 1, p. 17). Ook dit incident is bijgevolg niet van die aard zijn dat het kan gezien worden als vervolging in de zin van de conventie van Genève.

(...)

Aangaande het seksueel en psychologisch misbruik van uw oom waarvan u slachtoffer was sinds uw drie jaar (CGVS 1, p. 12), moet er vooreerst op gewezen worden dat hoe verwerpelijk deze gebeurtenissen ook zijn, deze niet van die aard zijn dat er hieruit heden een nood aan internationale bescherming in uw hoofde kan worden afgeleid. U koppelt hier zelf ook geen vrees aan. Gevraagd naar uw vrees bij terugkeer naar Venezuela verwijst uw immers specifiek naar uw vrees omwille van uw geaardheid en uw vrees voor de colectivo’s (CGVS 2, p. 3). Bovendien verliet u in 2013 het huis waar u met uw oom woonde, bleef u

vervolgens nog vier jaar in Venezuela wonen en kende u geen geloofwaardige problemen meer met uw oom (cfr. supra)."

Bovenstaande motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Vervolgens betoogt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij gedurende zijn verblijf in Venezuela zijn seksuele geaardheid verborgen heeft moeten houden, en er geen bescherming mogelijk is door de overheid, *"zodat de meeste LGBT-personen zich gedwongen zien het land te verlaten om een menswaardig leven te leiden, zonder constant beledigd te worden, gediscrimineerd te worden of schrik te moeten hebben van geweld"*. Wat dit betreft merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen doorheen zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat hij nog tijdens zijn verblijf in Venezuela uitkwam voor zijn geaardheid, zijn familie hiervan op de hoogte was, hij openlijk deelnam aan manifestaties en hij in Venezuela reeds een relatie had (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 23 januari 2023, p. 13 – 15). Tevens maakt verzoeker, naast de ongeloofwaardig bevonden problemen met zijn oom, geen gewag van problemen omwille van zijn homoseksuele geaardheid op zich die dermate ernstig of ingrijpend waren dat zij kunnen worden beschouwd als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De desbetreffende motieven van de bestreden beslissing worden door verzoeker niet betwist, laat staan weerlegd. Voor de Raad is het dan ook niet duidelijk waarom hij bij een eventuele terugkeer naar Venezuela zijn geaardheid zou moeten verbergen of zich in de uiting daarvan terughoudend zou moeten opstellen teneinde vervolging te vermijden.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift verder nog aan dat hij vervolging vreest omwille van het feit dat hij een opposant is, daar hij actief is in de LGBT-gemeenschap, deelneemt aan manifestaties en speeches geeft. Wat dit betreft, treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar zij hierover in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende stelt:

"Wat betreft uw verklaringen dat u deelnam aan betogingen en deel uitmaakt van het LGBT collectief waarmee u opkwam voor de rechten in uw land en ook toespraken hield over SOA's en preventie (CGVS 1, p. 11) dient opgemerkt te worden dat het CGVS geenszins ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (COI Focus Venezuela. Behandeling van opposanten van 8 december 2022 en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat vakbondsactivisten, journalisten, mensenrechtenactivisten, politiek opposanten en NGO-medewerkers gevisieerd kunnen worden door het regime. Zo kunnen ze te maken krijgen met bedreiging, intimidatie, stigmatisering en/of arrestaties. Uit de geraadpleegde informatie blijkt bovendien dat deze arrestaties arbitrair kunnen plaatsvinden waardoor iedereen die oppositieactiviteiten ontwikkelt potentieel risico loopt.

Echter, uit deze informatie blijkt eveneens dat het aantal politiek gemotiveerde arrestaties de afgelopen jaren sterk is afgenomen. Waar de massademonstraties, dewelke plaatsvonden van 2017 tot 2019, telkens gepaard gingen met een golf van massa-arrestaties, is er de afgelopen jaren een andere evolutie waar te nemen. Uit de beschikbare bronnen komt naar voor dat het aantal arrestaties van politieke opposanten de afgelopen jaren relatief beperkt blijft en geenszins de proporties aanneemt van de periode voor 2020. Deze evolutie valt volgens de geraadpleegde bronnen te verklaren door het lagere aantal demonstraties tegen het regime en de oppositie die op minder steun van de bevolking kan rekenen, waardoor de gevestigde autoriteiten zich minder bedreigd voelen, maar ook de Venezolaanse autoriteiten die op zoek zijn naar internationale legitimiteit en zich terughoudender opstellen door de onderzoeken van de VN-missie en het Internationaal Strafhof.

Uit de geraadpleegde bronnen blijkt geenszins dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Zoals hierboven reeds gesteld kan er echter geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten of door burgers. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond of vervolgd werd door burgers vanwege uw geaardheid, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelnames aan betogingen en uw lidmaatschap van het LGBT collectief niet voldoende zichtbaar en/of bekend was. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelnames aan betogingen en uw lidmaatschap van het LGBT collectief."

De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt deze motieven aan de hand van concrete argumenten en elementen in een ander daglicht te plaatsen. Door louter te herhalen dat hij vervolging vreest omwille van zijn

oppositiewerk, blijft hij hiertoe in gebreke. Waar hij in dit kader verwijst naar de aanval tijdens de manifestatie waaraan hij op 7 juni 2017 deelnam, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker deze aanval koppelt aan de problemen met zijn oom, doch niet aan zijn oppositiewerk in het algemeen.

Verder wijst verzoeker nog op het psychologisch attest dat hij heeft neergelegd (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 7). Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt overwogen:

"Wat betreft het psychologisch attest dat u neerlegt, waarin valt te lezen dat u volgens uw eigen verklaringen gebeurtenissen heeft meegemaakt die u ernstig hebben getraumatiseerd, moet er vooreerst al opgemerkt worden dat een dergelijk psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Bovendien zijn de feiten zoals door u beschreven in dit attest niet consistent met hoe u de feiten voorstelt tijdens uw persoonlijke onderhouden. Zo wordt er in dit attest niets vermeldt over de jarenlange stalking door uw oom waarvan u slachtoffer zou zijn geweest (CGVS 1, p. 13). In dit attest vermeldt u dan weer enerzijds het misbruik door uw oom maar anderzijds ook dat u slachtoffer zou zijn van psychologisch en seksueel geweld door colectivo's, van dit tweede vermeldt u hoegenaamd niets tijdens uw persoonlijke onderhouden. Dat het relaas zo verschillend wordt weergegeven in het attest van uw psycholoog, die volledig steunt op uw eigen verklaringen, ondermijnt nog verder uw geloofwaardigheid. Dit attest kan dan ook niet dienen als bewijs van uw problemen. Evenmin zijn de elementen aangaande uw psychische problemen in het attest van die aard dat ze het geheel van bovenstaande vaststellingen ondermijnen, waarin onder meer wordt ingegaan op het profiel van uw oom, de inhoud van de politieklacht, het uitblijven van een politieonderzoek naar de moord op uw vader, de stalking door uw oom en de plotse problemen van uw tante jaren na uw vertrek. Uit dit attest kan geenszins worden opgemaakt dat u onvoldoende in staat zou zijn geweest om over deze zaken coherente en volledige verklaringen af te leggen. Dit attest kan het geheel van de beslissing geenszins ondermijnen of de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas herstellen."

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij aanvoert dat dit attest zich zowel op zijn eigen verklaringen als op de vaststellingen van de psycholoog baseert. Uit dit attest kan immers niet blijken dat de daarin gestelde diagnose behalve op verzoekers eigen verklaringen ook op andere, objectieve vaststellingen is gebaseerd, aangezien de vaststellingen van de psycholoog voortkomen uit verzoekers eigen verklaringen. Verzoeker legt geen stavingstukken neer waaruit blijkt dat hij aan enig neuropsychologisch onderzoek werd onderworpen.

Verzoeker blijft verder in gebreke een afdoende verklaring te bieden voor de vastgestelde inconsistenties tussen zijn weergave van de feiten ten aanzien van zijn psycholoog respectievelijk op het CGVS waar hij deze afdoet als "kleine verschillen" en opmerkt dat een psycholoog niet getraind is om een accuraat feitenrelaas op te schrijven. De Raad merkt op dat er in het attest wordt beschreven dat verzoeker misbruikt werd door de colectivo's, en dat verzoeker hiervan doorheen zijn verklaringen op geen enkel moment melding maakt, doch het enkel heeft over het misbruik door zijn oom. Het misbruik zoals in het attest beschreven betreft dus een andere dader, waardoor verzoeker niet gevolgd kan worden dat dit slechts een klein verschil zou zijn. Verzoeker slaagt er dan ook niet in de bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en terecht zijn, om te buigen.

Voorts merkt de Raad op dat, hoewel er begrip kan worden voor opgebracht dat verzoeker het moeilijk heeft om over bepaalde zaken te spreken, zoals ook in het attest wordt vastgesteld, hierin nergens melding wordt gemaakt van enige belemmering om correcte en coherente verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad merkt op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud evenmin blijkt dat verzoeker gehinderd werd door mentale problemen en dat hij in tegendeel in staat bleek de hem gestelde vragen te begrijpen en vlot en uitgebreid te beantwoorden. Bovendien gaf verzoeker aan het begin van en tijdens de beide persoonlijke onderhouden aan zich goed te voelen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 23 januari 2023, p. 2 en 11 en notities van het persoonlijk onderhoud van 28 februari 2023, p. 2). Verzoekers advocaat heeft evenmin te kennen gegeven dat verzoeker omwille van zijn psychologische situatie niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure. Bovendien bevestigde verzoeker op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud dat hij alle vragen goed begrepen heeft en alle redenen heeft kunnen vertellen waarom hij niet kan terugkeren naar Venezuela (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 28 februari 2023, p. 17). Verder werd er ook aan verzoeker verschillende keren gevraagd of hij nood had aan een pauze, waarop hij telkens stelde dat dit niet het geval was (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 23 januari 2023, p. 2 en 11 en notities van het persoonlijk onderhoud van 28 februari 2023, p. 2 en 13). Dat verzoeker, indien hij meer tijd gekregen zou hebben, meer details en

duiding had kunnen geven, zoals hij in zijn verzoekschrift aanvoert, kan dan ook niet overtuigen. Verzoeker blijft bovendien in gebreke in zijn verzoekschrift concreet te duiden welke aspecten van zijn relaas tijdens zijn persoonlijke onderhoud onderbelicht zijn gebleven of over welke elementen of feiten hij niet voldoende in detail is kunnen treden, noch toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Evenmin verduidelijkt verzoeker in zijn verzoekschrift welke maatregelen dan wel hadden moeten worden genomen. Het voorgaande in acht genomen, daargelaten dat niet blijkt dat de in het voormelde attest gestelde diagnose 'post-traumatische stressstoornis' gebaseerd is op andere elementen dan symptomen die blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen, dient in navolging van de adjunct-commissaris te worden besloten dat er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker in het kader van zijn administratieve procedure gerespecteerd werden en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

De overige door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande analyse niet ombuigen, zoals door de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gemotiveerd:

"De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte, factuur van uw laatste adres, uw reisinformatie, uw diploma middelbaar, uw tewerkstellingsattesten uit Venezuela, uw arbeidscontract van Chili, uw arbeidscontract van België, het attest van het verlies van uw paspoort en uw verblijfsvergunningsaanvraag van Chili, hebben enkel betrekking op uw identiteit, uw scholing, uw werk en woonplaats in Venezuela, uw verblijf en werk in Chili en het paspoort dat u daar verloren heeft en uw werk in België. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie.

(...)

Wat betreft het e-mail verkeer tussen u en uw ex-partner O(...), verklaart u eveneens dat uw relatie met O(...) zich afspeelde in Chili en dit bijgevolg geen betrekking heeft op uw problemen in Venezuela (CGVS 1, p. 3, p. 17).

De foto's van de Pride in België tonen aan dat u naar de Pride bent geweest maar hebben verder geen betrekking op uw problemen. Ook de foto's afkomstig van uw sociale media kunnen hooguit dienen om aan te tonen dat u naar evenementen van de LGBTI community ging, ook dit staat hier momenteel niet ter discussie. De afdruk van de Wikipedia-pagina die u neerlegt heeft verder enkel betrekking op de algemene situatie in Venezuela, maar heeft geen betrekking op uw persoonlijke problemen."

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat bijgevolg verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Venezuela, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond of vervolgd werd door burgers vanwege zijn geaardheid en/of zijn activiteiten als opposant.

Waar verzoeker ter terechtzitting nog opmerkt dat na de recente verkiezingen in Venezuela personen werden gearresteerd omdat ze verbleven hadden in Peru, Chili en Colombia en zagezegd getraind werden om het regime te destabiliseren, waarbij hij erop wijst dat hij ook in die landen heeft verbleven, blijft hij in gebreke zijn loutere beweringen te staven en brengt hij verder geen concrete elementen aan op grond waarvan zou kunnen worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst door de autoriteiten zal worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in de genoemde landen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf

of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Venezuela.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Verzoeker betwist verder niet dat uit de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing niet blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. De motieven die dienaangaande worden uiteengezet in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en voormelde landeninformatie, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in haar land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

3.3.5.3. Tevens wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat uit de landeninformatie waaraan wordt gerefereerd niet blijkt dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze analyse geenszins en doet er derhalve geen afbreuk aan. De desbetreffende motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de landeninformatie waarnaar de adjunct-commissaris verwijst, die deugdelijk en pertinent zijn en door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten in zijn verzoekschrift, worden door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.8. In zoverre verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.9. In zoverre verzoeker in ondergeschikte orde vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont

verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT,
K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT